

а Ко — царь Слънчо. Сега управлява царь Мразъ.

— Загова е толкова студено! — казаха замислено сестричките. — Още дълго ли ще управлява той?

— Не. Скоро Слънчо ще поеме властта, и пакъ ще бжде топло, хубаво и весело.

— Наистина ли? — запитаха момиченцата въ единъ гласъ и запласкаха ржце отъ радостъ. — Хайде ние първи да съобщимъ на свѣта, че добриятъ царь Слънчо скоро ще се завърне.

Дъщеритъ на джуджето Томъ изскочиха навънъ и радостно завиказаха:

— Ура-а-а! Край на зимата! Излѣзте всички да посрещнемъ добрия царь Ко!

Царь Мразъ чу веселитъ викове и учуденъ погледна презъ прозореца на ледения си дворецъ. Той видѣ десетъ малки, хубави момиченца, които безстрашно газѣха снѣга.

— А-а-а, тѣ се радватъ, че скоро ще дойде тукъ братъ ми Ко, — изсѣска той и изпрати острия вѣтъръ да захапи носовѣтъ и ушитѣ на момиченцата. Но тѣ не се изплашиха, а се разпрѣснаха на разни страни.

Мразъ смръщи недоволенъ вежди и процеди презъ зъби:

— Напраздно се радватъ. Тѣ сж още подъ моя власть и азъ ще ги накажа. Не ще дочакатъ царь Ко... Ще ги смразя.

Едва царьтъ изрече последнитѣ думи, и горкитѣ момиченца замръзнаха по мѣстата си.

Джуджето Томъ чу заканата на Мразъ. Той се много изплаши, впрегна веднага шейната си и забърза за двореца на Слънча. Той дълго вървѣ, като се пазѣше да

го не забележи Мразъ и му причини ново зло. Най-после стигна

при Слънча и му разказа всичко.

— Милостиви, добри Ко, спаси любимитѣ ми дъщери! — замоли се джуджето.

Слънчопоклати замисленъ глава.

— Не мога съ нищо да ти помогна. Нѣмамъ право да отмѣнямъ наказанията, които налага братъ ми, колкото жестоки и несправедливи да сж тѣ. Но твоитѣ дъщери не ще умратъ. Азъ ще ги превърна въ първитѣ цвѣтя — предвестници за моето идване.

Башата въздъхна тежко, наведе глава и си тръгна натъженъ. Въ гората той видѣ група дървари. Тѣ се бѣха отбили отъ пѣтя си и съ възторгъ разглеждаха нѣколко малки, бѣли като снѣга, цвѣтя.

— Какви хубави цвѣтя! За пръвъ пѣтъ ги виждаме, — казваха си тѣ.